

Arrest

nr. 200 157 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LECLERE
Rue de Behogne 78
5580 ROCHEFORT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. LECLERE verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 augustus 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 6 augustus 2015 asiel aan. Op 27 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Teheran, Iran. U bent Sadat van origine.

Uw ouders vluchtten veertig jaar geleden van Afghanistan naar Teheran waar u werd geboren. U beschikte er over een vluchtelingenkaart. In 2013 werd uw vluchtelingenkaart afgenomen door de politie omdat u werd betrapt op motorrijden, wat volgens u verboden is voor Afghanen in Iran. Ze dreigden ermee u naar Syrië te sturen om daar te vechten. Uw broer was al in Syrië. U kon vrijkomen tegen betaling maar uw verblijfsstatus werd wel stop gezet. U ging bij uw tante van moederskant werken als kleermaker, waar u in de kelder verbleef en niet buiten kwam uit vrees voor de overheid. In 2015 werd besloten om u naar Europa te sturen.

U verliet Iran vermoedelijk in juni 2015 en kwam aan in België op 5 augustus 2015, waar u de volgende dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een bundel foto's en een attest van het Rode Kruis waaruit blijkt dat u psychologische begeleiding krijgt.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u beschikt over de Afghaanse nationaliteit en als vluchteling in Iran woonde.

Vooreerst dient opgemerkt dat u kennis over uw voorgehouden land van herkomst te beperkt is. Zo verklaart u dat uw ouders oorspronkelijk afkomstig zijn uit Sang Lakht in de provincie Maidan Wardak (CGVS gehoorverslag, p. 11). Gevraagd wat u weet over de geboortestreek van uw ouders kunt u enkel zeggen dat het dicht bij Kaboel ligt en bergen en fonteinen heeft (CGVS, p. 11). Gevraagd wat uw ouders u vertelden over hun geboortestreek of over Afghanistan antwoordt u: 'Aghanistan, voor zover ik het nieuws hoor is ofwel vechten of zelfmoordaanslagen' (CGVS, p. 11). U wordt erop gewezen dat u gevraagd werd te vertellen over wat uw ouders u verteld hebben over hun leven, hun familie, hun regio in Afghanistan. U antwoordt dat ze u niets vertelden en dat u enkel weet dat uw vader voor het Afghaanse leger werkte (CGVS, p. 11). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd om te vertellen wat uw ouders u vertelden over hun leven in Afghanistan toen ze daar opgroeiden zegt u: 'Ze hebben het me gezegd maar ik kan het me niet herinneren' (CGVS, p. 11). Over hoe ze elkaar leerden kennen kunt u enkel zeggen dat ze trouwden omdat ze beiden Sadat van origine waren (CGVS, p. 11). Het is ongeloofwaardig dat uw ouders u nooit iets zouden hebben verteld over hun leven in Afghanistan buiten dat uw vader in het leger actief was. Het feit dat u later zegt dat ze u inderdaad dingen vertelden maar dat u het zich niet kunt herinneren bevestigt verder de ongeloofwaardigheid. Gevraagd wat andere mensen dan, andere vluchtelingen, vrienden of mensen die u kende u vertelden over Afghanistan zegt u dat ze vertelden over de gevechten en dat het al lang oorlog is (CGVS, p. 12). Gevraagd wat deze personen dan zeiden als ze het over gevechten hadden antwoordt u: 'Ze vochten met Rusland, vochten met Engelse mensen, ik weet enkel die twee of drie dingen' (CGVS, p. 12).

Gevraagd of dieper in te gaan op wat mensen u nog vertelden over Afghanistan zegt u dat ze u niets anders meer zeiden (CGVS, p. 12). Opnieuw dient vastgesteld te worden dat het weinig geloofwaardig is dat u nooit iets zou gehoord hebben over Afghanistan, gelet op het feit dat u uw gehele leven tussen andere Afghanen in de Afghaanse gemeenschap in Teheran hebt gewoond.

U weet niet of uw ouders nog contact hebben met iemand in Afghanistan (CGVS, p. 12). Gevraagd naar andere familieleden zegt u dat uw grootouders overleden zijn en dat uw moeder een zus heeft. Over de rest van uw familie kunt u niets vertellen. Zo blijkt u niet te weten of uw vader broers en zussen heeft (CGVS, p. 11). Logischerwijs mag echter wel verwacht worden dat u, ondanks uw jeugdige leeftijd, op de hoogte zou zijn van de samenstelling van uw familie alsook eventuele contacten die uw ouders nog hadden met mensen in Afghanistan.

Gevraagd naar grote steden of bekende plaatsen in Afghanistan vermeldt u Kaboel, Kandahar, Herat, Kunduz, Helmand, Bamiyan en Mazar-i-Sharif. U zegt ook dat u verder niets weet (CGVS, p. 12). U kent geen Afghaanse maanden. Gevraagd of de Afghaanse kalender niet gebruikt werd door de Afghanen in Teheran antwoordt u negatief (CGVS, p. 12). Opnieuw is het weinig waarschijnlijk dat u, als lid van de Afghaanse gemeenschap in Teheran, geen enkele Afghaanse maand bij naam zou kennen. Bovendien zegt u dat de Afghaanse gemeenschap in Teheran wel nowruz (Perzisch nieuwjaar) vierde (CGVS, p. 18). Aangezien u nieuwjaar vierde met andere Afghanen kan toch verwacht worden dat u minstens op de hoogte zou zijn van de namen van de eerste en laatste maand van de Afghaanse kalender, namelijk hamal en hut. U kunt tevens niet met zekerheid zeggen of het op het moment van het gehoor het jaar 1394 of 1395 in de Afghaanse kalender is, hoewel het gehoor plaatsvond in de tiende maand van 1395 (CGVS, p.12). Op de vraag of u bekende Afghanen kent kunt u niet antwoorden (CGVS, p. 13). Wanneer u namen van personen worden gevraagd blijkt u wel te weten dat Ashraf Ghani de huidige president is en voor hem Hamid Karzai. Voor Karzai zegt u dat Mohaqiq de president was (CGVS, p. 13). Mohamed Mohaqiq is weliswaar een bekend politicus en partijleider maar is nooit president geweest. Bovendien was er tussen 1996 en 2001, toen Karzai aan de macht kwam, geen president aangezien Afghanistan toen onder de controle stond van de taliban. Het is vreemd dat u niet blijkt te weten dat Karzai de eerste Afghaanse president was na de val van het talibanregime.

Gevraagd of er daarnaast nog iets is dat u kunt vertellen over Afghanistan of de regio waar uw ouders vandaan komen, dat u hebt gehoord van uw ouders, vrienden of mensen uit de Afghaanse gemeenschap zegt u dat u zich niets kunt herinneren (CGVS, p. 13).

Voorts legde u vage en weinig doorleefde verklaringen af over de Afghaanse gemeenschap in Teheran.

Hoewel u zegt dat er veel andere Afghanen in Teheran woonden kunt u geen voorbeelden geven van regio's in Afghanistan waar deze personen vandaan komen. U zegt: 'Ik had een vriend, hij was een Bamiyan. De rest weet ik niet. Ik vroeg ze dat niet' (CGVS, p. 12). Dit kan echter niet verklaren waarom u, buiten uw niet nader genoemde vriend uit Bamiyan, geen enkel voorbeeld kunt geven van een regio, provincie of stad waar Afghanen in Teheran oorspronkelijk vandaan kwamen. Zelfs al vroeg u hen dit niet, wat op zich ook al vreemd is, is het nog vreemder dat u niemand ooit zou hebben horen vertellen over zijn of haar streek van herkomst in het thuisland.

U weet ook niet waarom uw ouders Afghanistan ontvlucht zijn. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat uw vader in het leger was en dat de oorlog begon en ze bedreigingen kregen. Daar dit niet zeer gedetailleerd is wordt u gevraagd of uw ouders u nooit vertelden waarom ze naar Iran gekomen waren. U antwoordt: 'Ik wist dat hij in Afghanistan in het leger zat, ik vroeg niets meer' (CGVS, p.10). U zegt tevens dat uw ouders veertig jaar geleden naar Iran gekomen zijn dus rond 1975-1976 en dat ze gevlucht zijn voor de Mujaheddin. U kan hier echter geen verdere details over geven. Volgens u hebben uw ouders ook nooit gezegd waarom ze er voor kozen om specifiek naar Teheran te gaan noch weet u iets van de reis die ze ondernamen naar Iran omdat ze dit volgens u nooit vertelden (CGVS, p. 11). Het is weinig waarschijnlijk dat uw ouders u nooit iets zouden hebben verteld over de redenen waarom zij ervoor kozen Afghanistan te ontvluchten.

Daarnaast kunt u ook over geen enkel ander persoon specifiek zeggen waarom hij of zij Afghanistan verlaten heeft en zich heeft gevestigd in Teheran. U zegt dat ze Afghanistan verlieten omdat er altijd gevechten waren (CGVS, p. 13). Wanneer wordt gevraagd om een voorbeeld te geven van een specifieke reden waarom iemand die u kende naar Iran was gekomen antwoordt u: 'In Afghanistan hadden ze geen deftig werk, geen geld, ze waren in oorlog daar, ze waren hulpeloos en moesten hun bezittingen achterlaten en vluchten' (CGVS, p. 13). Opnieuw mag logischerwijs verwacht worden dat u, als lid van de Afghaanse gemeenschap, op de hoogte zou zijn van de specifieke redenen waarom andere Afghanen hun land ontvlucht hadden. Het feit dat u enkel in algemeenheden kunt antwoorden, zowel over de vluchtedenen van uw eigen familie als die van andere Afghanen, doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Gevraagd of er beperkingen waren voor Afghanen of dat er dingen waren die Afghanen in Teheran niet konden doen antwoordt u dat ze niet konden studeren en er veel dingen waren die niet konden. Gevraagd naar meer voorbeelden van deze dingen antwoordt u: 'Wat kan ik je zeggen, de dingen die ik ben tegengekomen, ze zullen je rechten afnemen ' (CGVS, p. 16). Er wordt u gezegd om wat meer specifieke voorbeelden te geven. U zegt dat je toestemming moet vragen om naar een andere stad te gaan. Meer kunt u niet zeggen (CGVS, p. 16). De vraag wordt u op een andere manier gesteld. U had namelijk al vermeld dat Afghanen geen motorfietsen mochten besturen. Er wordt u gevraagd of er nog

zo'n regels zijn die gelden voor Afghanen in Teheran. U antwoordt dat er veel dingen zijn die Afghanen niet kunnen doen en dat de politie een bedrijf zal binnenvallen en de Afghanen hun geld afnemen (CGVS, p. 17). U kunt niet meer voorbeelden geven van de restricties die worden opgelegd aan Afghaanse vluchtelingen in Iran.

Over de buurten in de stad waar veel Afghanen woonden zegt u in eerste instantie dat ze in de meeste plaatsen woonden, om vervolgens twee namen van wijken te noemen of vervolgens te zeggen dat ze in de kleine dorpjes woonden (CGVS, p. 17). U verklaart Afghaanse huwelijken te hebben bijgewoond in Teheran. U kunt echter niet uitleggen hoe een Afghaanse huwelijksceremonie verloopt. U zegt hierover: 'Het vindt plaats in het huis, ze nodigen gasten uit, geven ze eten. Sommige mensen dansen sommigen niet. Sommigen klappen gewoon' (CGVS, p. 18). U kunt niets specifiek zeggen over de huwelijksceremonie, zelfs niet als u er daarna specifiek naar wordt gevraagd. Nochtans blijkt uit de informatie van het CGVS dat een Afghaanse huwelijksceremonie volgens een vast patroon verloopt. Eerst worden de huwelijksvoorwaarden besproken voor de mullah door de bruidegom en een vertegenwoordiger van de bruid. Nadat die zijn overeengekomen, en de bruid ook akkoord gaat, wordt eerst gegeten. Daarna is er een ceremonie waar bruid en bruidegom, beide bedekt met een sjaal, passages uit de koran aan elkaar voorlezen. Daarna wordt hen een spiegel voorgehouden zodat ze zichzelf voor de eerste maal als getrouwd koppel kunnen zien. Tijdens de ganse ceremonie worden ook vaste muziekstukken gespeeld. Logischerwijs zou mogen verwacht worden dat u minstens enkele elementen van zo'n ceremonie zou vermelden indien u effectief aanwezig bent geweest op Afghaanse huwelijken.

U verklaart dat 'oudere mensen' verantwoordelijken waren voor de Afghaanse gemeenschap in Iran, maar u weet niet wie dit zijn (CGVS, p. 18). Over hun taak binnen die gemeenschap kunt u ook enkel zeggen dat ze de jongeren adviseerden. Het is vreemd dat u niet meer info hebt over zowel de leiders van de Afghaanse gemeenschap als hun verantwoordelijkheden. U verklaart verder dat Afghanen in Teheran samenkomen in Imamzada Daouud om zich te ontspannen. U zegt verder dat dat op een berg ligt en een schrijn en bazaar heeft (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom de Afghanen naar daar gingen, wat daar te doen was om te ontspannen zegt u enkel dat ze daar naar toe gaan voor entertainment, meer specifieke details kunt u niet geven (CGVS, p. 19). Opnieuw is het vreemd dat u niet meer informatie hebt over deze plaats waar volgens uw verklaringen zoveel Afghanen naartoe gingen.

Tevens kunt u geen geloofwaardige verklaringen afleggen over incidenten of discriminaties die u hebt meegemaakt, alhoewel u zegt dat Iraniërs u slecht behandelden. Daarbij dient opgemerkt te worden dat u verklaart niet te weten hoe de houding van de Iraanse burgers was tegen andere Afghanen maar dat u enkel weet dat ze u slecht behandelden (CGVS, p. 19). Gevraagd om wat voorbeelden te geven van hoe ze u slecht behandelden vertelt u eerst over een overval, die niks te maken had met uw Afghaan-zijn (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt gevraagd of u ooit werd lastig gevallen omdat u Afghaan was vertelt u dat u werd beledigd in Shahre Ray en dat, toen u een antwoord teruggaf aan uw belagers, werd neergestoken. Gevraagd wat er precies gebeurde zegt u dat uw aanvallers wegliepen en u op de grond lag. Verder weet u er niets over omdat u vervolgens wakker werd in de ambulance en hospitaal (CGVS, p. 19). U wordt om nog meer voorbeelden gevraagd. U antwoordt: 'Wat kan ik je nog zeggen, erger dan dit' (CGVS, p. 19). Er wordt u gezegd dat Afghaanse vluchtelingen in Iran en teheran inderdaad geen makkelijk leven hebben en dat ze inderdaad worden blootgesteld aan allerlei discriminaties en dat het daarom zeer vreemd is dat u geen enkele specifieke verklaring kunt geven over een incident dat uzelf hebt meegemaakt of waarvan u gehoord hebt dat iemand anders die heeft meegemaakt. Er wordt u duidelijk gevraagd om dingen te vertellen over dingen die u hebt meegemaakt als Afghaanse vluchteling of waarover u gehoord hebt van andere mensen. U antwoordt dat mensen met stijlvolle kleren van hun kleren worden beroofd en in het politiekantoor worden kaalgeschoren (CGVS, p. 20).

Op een ander punt in het gehoor praat u over uw schooltijd. U claimt dat er veel problemen waren tussen Iraanse en Afghaanse kinderen. Gevraagd om hierover uit te weiden zegt u dat eerst de leraar je lastig valt, vervolgens de studenten en dat ze vuile dingen zeggen (CGVS, p. 8). Gevraagd naar meer voorbeelden over hoe u werd lastig gevallen zegt u dat de leraar u sloeg met een lamp. Gevraagd naar specifieke incidenten die u zich herinnert van dingen die gebeurd zijn op school blijkt dat u dit niet kan: 'Daar word je lastig gevallen, in de school zijn er maar drie of vier Afghanen, de rest zijn Iraniërs, iedereen zal je daar lastig vallen, je bent niet in staat iets te zeggen tegen hen' (CGVS, p. 9). Later in het gehoor wordt u deze vraag nogmaals gesteld. Ook nu kunt u geen specifieke voorbeelden geven en enkel zeggen dat ze u vervloekten en sloegen (CGVS, p. 23). Daarnaast is het vreemd dat u zegt slecht te zijn behandeld maar wel gedurende zeven jaar naar school kon gaan (CGVS, p. 7).

Bijgevolg blijkt dat u, afgezien van uw beperkte verklaringen over het incident waarbij u werd neergestoken, geen enkel voorbeeld kunt geven van een incident waarbij u of iemand die u kent betrokken was omwille van jullie Afghaanse origine. Dit komt uiteraard niet overeen met wat men kan verwachten van iemand die zijn ganse leven in Teheran heeft gewoond en zelf verklaard dat hij slecht werd behandeld door de burgers en overheid van Iran.

Daarnaast blijkt uw kennis over de manieren om een geldige verblijfstitel te verkrijgen in Iran significante lacunes te tonen. U verklaart dat uw hele familie een vluchtelingenkaart had, tot u deze kwijtraakte na uw arrestatie in 2013. U kunt echter niet duidelijk zeggen wat er dan specifiek voor u veranderde toen u uw kaart kwijt raakte of, meer algemeen, wat de verschillen zijn tussen het hebben of niet hebben van zo een vluchtelingenkaart. U zegt dat de kaart geen voordelen had en dat je sneller door de politie wordt vrijgelaten als je een kaart hebt. Wanneer wordt doorgevraagd zegt u dat u het verschil niet weet (CGVS, p. 16). Nochtans hebben houders van een vluchtelingenkaart (of amayeshkaart) veel gemakkelijker toegang tot medische verzorging en onderwijs. Dit zou u toch moeten weten, vooral aangezien u volgens uw verklaringen in beide situaties hebt verkeerd. Bovendien kunnen houders van een amayeshkaart een werkkaart aanvragen. Een werkkaart is verplicht indien Afghaanse vluchtelingen willen werken. Aangezien zowel u als uw vader werkten in Teheran en beiden een amayeshkaart hadden is het vreemd dat u zegt dat u niet weet hoe zo'n werkkaart eruit ziet omdat u die nooit gezien hebt (CGVS, p. 22). Amayeshkaarten moeten op geregelde tijdstippen worden vernieuwd, dit zijn de zogenaamde registratierondes. U weet echter niet hoe deze kaarten worden vernieuwd. Uw verklaring hiervoor is dat u een minderjarig persoon was en dat andere mensen dit voor u deden (CGVS, p. 20). U woonde echter tot uw zestien jaar in teheran, een periode waarin om en bij de tien registratierondes zijn geweest. Er mag dus verwacht worden dat u hier toch iets van info zou hebben, vooral aangezien het missen van een registratieronde resulteert in een schrapping van de verblijfsvergunning en dus een zeer belangrijk evenement is.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS, p. 2). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Geconfronteerd met de twijfels inzake uw Afghaanse herkomst hield u vast aan uw verklaringen wat dit betreft (CGVS, p. 23).

De foto's die u aan het dossier hebt toegevoegd kunnen hieraan niets veranderen. Documenten hebben immers pas waarde indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. De foto's van uw broer hebben geen bewijswaarde aangezien niet kan worden vastgesteld dat de persoon op de foto werkelijk uw broer is en tevens geen enkel kenmerk zichtbaar is op de foto's waaruit kan afgeleid worden waar deze foto's werden getrokken. Dit geldt eveneens voor de foto van uw vader. De foto's van u en uw familie tonen geen enkele link met Afghanistan en bieden eveneens geen enkele indicatie over de plaats waar ze getrokken zijn. Het attest van het Rode Kruis toont enkel aan dat u psychologisch begeleid wordt maar er blijkt niet uit waarom u begeleiding nodig heeft en welke diagnose er eventueel werd gesteld.

De informatie waarnaar in deze beslissing werd verwezen werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Bijgevolg dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft aan dat hij in zijn verklaringen uitdrukkelijk verteld heeft dat zijn ouders meer dan veertig jaar geleden Afghanistan verlaten hebben en dat hij in Iran geboren is en zelf nooit naar Afghanistan is gereisd. Hij vervolgt dat zijn ouders ook zeer jong waren toen ze Afghanistan hebben verlaten en dat hij daar nooit is geweest. Verzoeker acht het dan ook niet merkwaardig dat hij weinig informatie kan geven over zijn land van herkomst en meent dat van hem niet kan verwacht worden informatie te geven over een land waarnaar hij nooit gereisd is, in dezelfde mate als iemand die daar, zelfs voorlopig, verbleven heeft.

Waar hem een aantal vaagheden en lacunes in zijn asielrelaas, over zijn situatie in Iran en de algemene situatie van Afghanen in Iran verweten wordt, meent verzoeker dat de vraag gesteld kan worden of hij wel in staat was om een gehoor bij te staan en op de vragen te antwoorden. Hij wijst er op dat hij een attest van het Rode Kruis heeft neergelegd, maar dat dit niet in aanmerking werd genomen. Hij stelt dat hij groot verdriet heeft van de omstandigheden van zijn vertrek uit Teheran, dat hij bij zijn aankomst in België zes maanden in behandeling in Carda is gebleven en dat zijn situatie zorgwekkend is gezien hij duidelijk nood heeft aan hulp maar dit moeilijk aanvaard. Hij meent dan ook dat zijn verklaringen in het licht van zijn zware psychologische problemen moeten worden nagekeken, naast het feit dat hij minderjarig is.

Verder geeft verzoeker, onder verwijzing naar het "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining refugee Status*" van UNHCR, artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), theoretische overwegingen weer aangaande de bewijslast en de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Vervolgens benadrukt hij dat hij jong was toen hij zijn land verliet (15 jaar oud) en stelt hij dat er van hem niet kan worden verwacht dat hij dezelfde gedetailleerde verklaringen aflegt als een volwassene, zeker wanneer hij zware psychologische problemen heeft. Onder verwijzing naar rechtspraak van deze Raad geeft verzoeker aan dat er reeds werd geoordeeld dat er rekening diende te worden gehouden met de psychologische attesten die neergelegd werden en die een teken waren van een kwetsbaarheid in hoofde van de kandidaat-vluchteling. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"De eiser vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van het statuut van de subsidiaire bescherming, in de zin van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
Hem moet dan ook ten minste de subsidiaire bescherming worden toegekend."*

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- (i) een attest van de voogd van verzoeker d.d. 28 mei 2017;
- (ii) een attest van het centrum « La Jastrée » in Barvaux d.d. 26 mei 2017;
- (iii) een attest van het centrum van Natoye d.d. 23 mei 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

Het eerste en tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij beschikt over de Afghaanse nationaliteit en als vluchteling in Iran woonde daar (i) zijn kennis over zijn voorgehouden land van herkomst te beperkt is, waarbij wordt overwogen dat hij niet weet of zijn ouders nog contact hebben met iemand in Afghanistan en hij zelfs niet blijkt te weten of zijn

vader broers en zussen heeft en dat hij de Afghaanse kalender niet weet te hanteren en niet kon antwoorden op de vraag of hij bekende Afghanen kent, daar (ii) hij vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde over de Afghaanse gemeenschap in Teheran, waarbij wordt overwogen dat hij geen voorbeelden kan geven van regio's in Afghanistan waar andere Afghanen die in Teheran woonden vandaan komen, dat hij niet weet waarom zijn ouders Afghanistan ontvlucht zijn en hij tevens over geen enkele andere persoon kan zeggen waarom hij of zij Afghanistan verlaten heeft en zich heeft gevestigd in Teheran, dat hij weinig voorbeelden kan geven van restricties die worden opgelegd aan Afghaanse vluchtelingen in Iran, dat hij geen specifieke elementen van de Afghaanse huwelijksceremonie weet te vermelden terwijl hij verklaard heeft Afghaanse huwelijken te hebben bijgewoond in Teheran en dat hij weinig informatie heeft over de leiders van de Afghaanse gemeenschap en hun verantwoordelijkheden, evenals over de plaats Imamzada Daouud waar volgens zijn verklaringen zoveel Afghanen naartoe gingen, daar (iii) hij geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over incidenten of discriminaties die hij heeft meegemaakt hoewel hij zei dat Iraniërs hem slecht behandelden, en daar (iv) zijn kennis over de manieren om een geldige verblijfstitel te verkrijgen in Iran significante lacunes vertonen. Ten slotte wordt nog overwogen dat de foto's die verzoeker aan het dossier heeft toegevoegd aan voorgaande vaststellingen niets kunnen veranderen.

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Door louter op zeer algemene wijze te stellen dat van hem niet kan worden verwacht dat hij in dezelfde mate als iemand die in een bepaald land verbleven heeft informatie geeft over een land waarnaar hij nog nooit gereisd is, weerlegt noch ontkracht hij de desbetreffende vaststellingen, die pertinent zijn en grondslag vinden in het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat het ongeloofwaardig is dat zijn ouders, behoudens dat zijn vader in het leger actief was, verzoeker nooit iets zouden hebben verteld over hun leven in Afghanistan. Het feit dat verzoeker later zegt dat ze hem inderdaad dingen vertelden maar dat hij het zich niet kan herinneren, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid. Tevens acht de Raad het ongeloofwaardig dat verzoeker nooit iets zou hebben gehoord over Afghanistan, gelet op het feit dat hij zijn gehele leven tussen andere Afghanen in de Afghaanse gemeenschap in Teheran zou hebben gewoond. Verder bleek verzoeker niet te weten of zijn ouders nog contact hebben met iemand in Afghanistan, noch of zijn vader broers of zussen heeft (adm. doss., stuk 7, hoorverslag 17 januari 2017, p. 11 en 12). Ook kent hij geen enkele Afghaanse maand bij naam, terwijl hij verklaarde dat de Afghaanse gemeenschap in Teheran wel nowruz (Perzisch nieuwjaar) vierde en van hem dan ook verwacht kan worden dat hij minstens op de hoogte zou zijn van de namen van de eerste en de laatste maand van de Afghaanse kalender. Zelfs al is hij nooit in Afghanistan geweest en waren zijn ouders zeer jong toen ze Afghanistan hebben verlaten, dan nog mag van verzoeker, ondanks zijn jeugdige leeftijd, redelijkerwijs verwacht worden dat hij meer weet te vertellen over zijn voorgehouden land van herkomst, temeer nu hij verklaard heeft zijn gehele leven tussen andere Afghanen in de Afghaanse gemeenschap in Teheran te hebben gewoond.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de brief van zijn voogd en de attesten van het Rode Kruis, wijst op zijn psychologische problemen, stelt de Raad vooreerst vast dat dit geen medische attesten betreffen waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is coherente en consistente verklaringen af te leggen, of waarin door een medisch expert ter zake de diagnose wordt gesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Zo de verschillende personen die contact met hem hebben gehad, verklaren dat zijn situatie zorgwekkend is gezien hij duidelijk nood heeft aan hulp maar dit moeilijk aanvaardt, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker zijn cognitieve en mentale functies ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn asielrelaas op een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Dit blijkt evenmin uit de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (adm. doss., stuk 25) of uit het hoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) (adm. doss., stuk 7) waaruit blijkt dat het gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker zich tijdens de interviews omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen.

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het attest van het Rode Kruis dat hij ter staving van zijn asielaanvraag heeft voorgelegd, stelt de Raad vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit attest wel degelijk in rekenschap is gebracht bij

de beoordeling van zijn asielaanvraag. Zo stelt de commissaris-generaal dat het attest van het Rode Kruis enkel aantoonde dat verzoeker psychologisch begeleid wordt, maar dat eruit niet blijkt waarom hij begeleiding nodig heeft en welke diagnose er eventueel werd gesteld.

Ook verzoekers jeugdige leeftijd biedt geen verschoning voor zijn verschillende vage verklaringen en onwetendheden over de Afghaanse gemeenschap in Teheran. Van verzoeker, die op vijftienjarige leeftijd Iran zou hebben verlaten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. De Raad benadrukt dat zijn jeugdige leeftijd niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of hem zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk en toont hij niet aan dat hij als Afghaans vluchteling in Iran heeft verbleven.

De Raad wijst er op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit en de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. In dit verband dient te worden benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België. Verzoeker draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van de valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen, maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk heeft, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen onmogelijk.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.6. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN